

Arrest

nr. 147 359 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2015 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn.

Op 16 oktober 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer. Op 26 juni 2013 verkreeg zij een E-kaart.

Op 29 januari 2015, met kennisgeving op 3 februari 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M.Z. (...), Nationaliteit: Slowakije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Kosice, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer op 16.08.2012, en verkreeg de E-kaart op 26.06.2013. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 02.06.2014 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene (alsook de partner) werd uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 08.07.2014, en legde binnen de gegeven maand een attest van erkenning van handicap voor, een beslissing betreffende haar rechten op tegemoetkoming als persoon met een handicap van de FOD Sociale Zekerheid (Personen met een handicap) voor met de melding dat zij recht heeft op tegemoetkomingen van 01.10.2013 en een rekeningoverzicht met bewijs stortingen steun.

De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Uit controle van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene sinds 11.03.2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980. voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Zij legt een brief voor van de FOD Sociale Zekerheid (Personen met een handicap) dd. 13.11.2013 waaruit blijkt dat zij een aanvraag had ingediend voor tegemoetkomingen als persoon met een handicap op 02.09.2013. betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming geniet als persoon met een handicap met ingang van 01.10.2013. hiermee valt zij de facto ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De inkomensvervangende tegemoetkoming (Wet van 27 februari 1987) en integratietegemoetkoming worden toegekend door de Federale overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Voor de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming aan economische niet-actieve burgers van de Unie, die wordt omschreven als een bijzondere, niet op premie-of bijdrage berustende prestatie opgenomen in bijlage X van de Verordening (EG) nr. 883/2004 dient uitgegaan te worden van een reële band met het gastland (België). Gezien betrokkene het verblijf bekam als werknemer (zij kreeg de E-kaart) op 26.06.2013, maar zij reeds gestopt was met werken vanaf 11.03.2013, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat deze band met het gastland voldoende was ontwikkeld, om een verder verblijf toe te laten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Mevrouw valt amper 3 maanden na het bekomen van de E-kaart reeds onophoudelijk ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De belasting is wel degelijk onredelijk te noemen.

Zij kan evenmin verder in het Rijk verblijven in functie van haar wettelijk geregistreerde partner, M.F. (...) (NN: (...)) gezien deze laatste niet aantoonbaar aan de voorwaarden van art. 40 §4 (wet 15.12.1980) te voldoen om in eigen hoofde om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Aangezien mevrouw niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de

Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 02.06.2014 (betekend 08.07.2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staats zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.”

Op 16 oktober 2012 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als partner in het kader van een duurzame relatie met de eerste verzoekende partij.

Op 29 januari 2015, met kennisgeving op 3 februari 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M.F. (...), Nationaliteit: Slowakije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Kosice, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 16.10.2012 de aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als geregistreerde partner van mevrouw M.Z. (...) (NN: (...)).

De partner kan echter niet meer genieten van de de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980. Op 29.01.2015 werd dan ook een einde gesteld aan haar verblijf overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw M., Z. (...) (NN: (...)) waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter, §1,1^o van de wet van 15.12.1980.

Nergens uit het dossier of het rijksregister blijkt dat betrokkene in eigen hoofde het verblijfsrecht zou kunnen behouden overeenkomstig art. 40, §4 van diezelfde wet.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42ter§1, 3de lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene zelf een EU-onderdaan is. Als EU-onderdaan dient betrokkene in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, toch voor zover de partner in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de beslissingen genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij

3.1.1. Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden voeren de verzoekende partijen de schending aan van “artikel 40 par. 4 2° Vw in samenlezing met artikel 50 par 2 4° Vb en artikel 51 par. 1 lid 1 en 2 Vb juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuurd in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:

2° Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

...

De in het eerste lid, 2 en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minsten gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2° te vervullen.

Inderdaad de Koning heeft zijn werk gedaan en artikel 50 par. 2 4° Vb bepaalt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen.

Dit artikel luidt:

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° ...

...

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40 par. 4, eerste lid 2° Vw:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen.

Welnu eerste verzoekster past deze regels toe om haar persoonlijke situatie.

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekster een bewijs heeft voorgelegd dat zij een inkomensvervangende en een integratievergoeding ontvangt van de FOD SOCIALE ZEKERHEID, Directie personen met een handicap.

Uit de beslissing van blijkt dat verzoekster over een maandelijks beschikbaar inkomen beschikt die groter is dan deze van het sociaal bijstandstelsel. De inkomstenniveau is inderdaad groter aan het inkomstenniveau die onder sociale bijstand wordt verleend conform artikel 40 par. 4, voorlaatste lid.

Verzoeker verwijst dan ook naar artikel 50 par. 2 4° Vb. De Koning heeft inderdaad bepaald in welke gevallen verzoekster, als burger van de Unie geacht wordt aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te vervullen.

Artikel 50 par. 2 4° is zonneklaar. Daarin wordt expliciet bepaald dat de invaliditeitsuitkering in aanmerking worden genomen.

Artikel 50 par. 24° Vb stelt niks meer of niks minder. Artikel 50 par. 5 4° Vb maakt geen onderscheid welke lidstaat de invaliditeitsuitkering uitkeert. Het beschikken over een invaliditeitsuitkering is een voldoende voorwaarde om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te vervullen.

Het is niet aan verwerende partij om een voorwaarde toe te voegen aan het koninklijk besluit of aan de wet door de specificeren, zoals zij dit doet in de bestreden beslissing, door te stellen dat de invaliditeitsuitkering uitgekeerd wordt door de Belgische Federale dienst FOD SOCIALE ZEKERHEID, Directie personen met een handicap.

Verzoeker benadrukt de Raad dat wie de invaliditeitsuitkering betaalt aan eerste verzoekster niet wordt gespecificeerd in het koninklijk besluit noch in de wet. De wet spreekt over een invaliditeitsuitkering als voldoende om de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te vervullen.

Indien de wetgever de Belgische invaliditeitsuitkering had willen uitsluiten had zij dit zo gespecificeerd in de wet of dient de koning het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 te wijzigen.

Verzoeker stelt aldus een schending vast van artikel 50 par. 2 4° Vb.

Hieruit volgt dan ook dat de beslissing niet gebaseerd is op een deugdelijk motief. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het feit dat verzoeker over een invaliditeitsuitkering beschikt voldoet aan de voorwaarde zoals omschreven in artikel 50 par. 2 4° Vb. Het hebben van een invaliditeitsuitkering kan aldus niet als motief gebruikt worden om aan eerste verzoeker een einde te stellen aan het verblijf voor meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Verzoeker stelt aldus eveneens een schending vast van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien stelt verzoekster vast dat een verwijzen naar artikel 42 bis par. 2 Vw in casu niet dienstig is. Paragraaf twee verwijst naar de gevallen zoals bedoeld in artikel 40 par. 4 1° Vw. Het betreft werknemers en zelfstandigen.

Doch uit de bestreden beslissing en dus ook uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat verzoeker gezien dient te worden als een persoon zoals bedoeld in artikel 40 par. 4 2° namelijk bezitter van voldoende bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar bestaansmiddelen voldoende zijn en hoger zijn dat deze uitgekeerd door het sociaal bijstandsstelsel.

Eerste verzoekster heeft er niet om gevraagd om blijvend arbeidsongeschikt te worden door haar tewerkstelling bij de plaatselijke beenhouwer.

Gezien eerste verzoekster op heden dient gezien te worden als een persoon bedoeld in artikel 40 par. 4 2° Vw kan zij wel degelijk haar verblijfsrecht behouden en is het juridisch motief waarbij verwezen wordt naar artikel 40 bis par. 2 niet dienstig gezien dit artikel enkel en alleen verwijst naar artikel 40 par. 4 1° bedoelde gevallen.

Bovendien stelt verzoekster vast dat de 3de en 4de paragraaf van de bestreden beslissing niet verwijst naar een ander artikel waarop het verblijfsrecht wel kan behouden worden. Zoals gezegd is een enkele verwijzen naar artikel 42 bis par. 2 geen deugdelijk juridisch motief waardoor de beslissing gegriefd is door een schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd 29 juli 1991.

De beslissing stelt dat er tevens gekeken dient te worden naar de band die verzoekster heeft met het gastland.

Eerste verzoekster heeft in de inleiding van dit verzoekschrift er al op gewezen dat haar meerderjarige zoon een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België. Het betreft de heer R.P. (...). Eerste verzoekster legt de Slowaakse geboorteakte voor van de heer R.P. (...). Dat de geboorteakte niet vertaald is, doet hier niks van af. Verwerende partij kan gemakkelijk opmerken dat mevrouw Z.P. (...) dezelfde vrouw is als eerste verzoekster. Mevrouw heeft haar naam P. (...) verloren gezien zij na het overlijden van de heer D.P. (...) opnieuw hertrouwd is met de heer F.M. (...). Conform de Slowaakse naamswetgeving ontvangt zij na het huwelijk de naam van de echtgenoot.

Indien verwerende partij een kleine moeite doet om het administratief dossier van R.P. (...) te openen zal zij opmerken dat mevrouw haar bloed eigen zoon een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

Derhalve zijn er conform de verordening 833/2004 wel degelijk gesteld worden dat verzoekster een voldoende band heeft met het gastland zodat haar verblijf niet kan beëindigd worden.

Er kan op grond van artikel 42 bis par. 2 geen einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Derhalve is het middel gegrond."

3.1.2. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij ene bewijs heeft voorgelegd dat zij een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming ontvangt van de FOD SOCIALE ZEKERHEID, Directie personen met een handicap.

Hierdoor meent de verzoekende partij dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40,§4,1° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging uit nazicht van de RSZ-databank heeft vastgesteld dat de verzoekende partij sedert 11.03.2013 niet meer was tewerkgesteld.

Terwijl verzoekende partij een E-kaart had bekomen op grond van haar tewerkstelling als werknemer.

Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.

Het weze evenwel vastgesteld dat deze zes maanden ruimschoots zijn overschreden, zodoende dat de verzoekende partij niet meer als werknemer kan worden beschouwd.

Verzoekende partij heeft ook geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken dat zij ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing zou zijn tewerkgesteld.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling heeft, nu mag worden verwacht dat de verzoekende partij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Verzoekende partij lijkt dit motief van de in casu bestreden beslissing ook niet te betwisten.

Naar aanleiding van een verder onderzoek door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging naar de huidige economische activiteiten en/of de bestaansmiddelen waarover verzoekende partij beschikt, werd door de verzoekende partij een brief dd. 13.11.2013 voorgelegd van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat zij een aanvraag had ingediend voor een tegemoetkoming als persoon met een handicap.

Eveneens worden documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij een inkomensvervangende en integratietegemoetkoming geniet als persoon met een handicap op 02.09.2013.

Verweerder laat ter zake gelden dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (eigen vetschrift en onderlijning)

Aldus dient de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging na te gaan of de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste hierbij geheel terecht dat de integratietegemoetkoming voor gehandicapten een vorm van aanvullend bijstandstelsel is, en dit bedrag overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Volledigheidshalve laat verzoekende partij verder gelden dat de voorwaarde inzake stabiele en regelmatige inkomsten, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand van het betreffende land, duidelijk wordt gesteld in de Europese regelgeving, die correct werd omgezet naar Belgisch recht.

Artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 bepaalt expliciet dat 'bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 04.03.2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: "In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29)."

Overweging 52: "Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een

gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.”

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

1) de aanvullende bijstandstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder:

o leefloon,

o inkomensgarantie voor ouderen,

o gewaarborgde gezinsbijslag,

o tegemoetkomingen aan gehandicapten,

2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

(zie ook de nota van het Studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011, Parl. St. Kamer 2010-2011, Doc 53-0443/018).

De verzoekende partij voor dat de in aanmerking wordt genomen als bestaansmiddel en dit o.g.v artikel 50 par. 2, 4° van het K.B. dat bepaalt :

“ § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ;

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer [1 en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen]1; 3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging heeft dan ook geheel terecht vastgesteld dat, nu de integratietegemoetkoming onder het sociale bijstandstelsel valt, dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen, als zou de integratietegemoetkoming het bewijs vormen van toereikende en stabiele bestaansmiddelen, kan dan ook niet worden aangenomen en gaan volledig voorbij aan de motieven van de in casu bestreden beslissing.

Immers wordt de integratietegemoetkoming niet in ogenschouw genomen bij de beoordeling van de voldoende toereikende regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

Terwijl zij op heden ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een zoon- die over een onbeperkt verblijfsrecht zou beschikken-waarmee geen rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij bij schrijven dd. 02.06.2014 werd uitgenodigd om alle nuttige informatie te verstrekken die haar persoonlijke situatie daadwerkelijk kenmerken.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging heeft ingelicht over het feit dat zij hier thans een gezinsleven zou onderhouden met haar zoon.

Her kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging dan ook niet ernstig worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit gegeven.”

3.1.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Met verwijzing naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) zet de verwerende partij uiteen dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de eerste verzoekende partij nu zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer/werkzoekende en zij, gelet op de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming die zij geniet als persoon met een handicap met ingang van 1 oktober 2013, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en aldus de motiveringsplicht geschonden achten. Deze schending dient in casu te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2, 4° en 51, § 1, eerste en tweede lid van het vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het wordt niet betwist dat de eerste verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond van haar tewerkstelling. Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde gesteld worden op basis van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing bepaalde wat volgt:

“§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2.

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen per brief van 2 juni 2014 uitgenodigd werden hun huidige economische activiteiten en of bestaansmiddelen aan te tonen. Zij namen kennis van dit schrijven op 8 juni 2014. De verzoekende partijen legden een attest van erkenning van handicap voor met betrekking tot de eerste verzoekende partij en rekeningafschriften waaruit blijkt dat de FOD Sociale Zekerheid een tegemoetkoming betaalt van 1 137,81 euro per maand minstens sinds december 2013. Tevens wordt een brief voorgelegd van de FOD Sociale Zekerheid van 13 november 2013 inzake de beslissing betreffende de rechten op de tegemoetkoming als persoon met een handicap, waaruit blijkt dat naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij van 2 september 2013 beslist werd een inkomensvervangende tegemoetkoming van 12505,01 euro per jaar en een integratie-tegemoetkoming van 1 148,76 euro per jaar toe te kennen met ingang van 1 oktober 2013.

In de eerste bestreden beslissing wordt in de eerste plaats geheel terecht gemotiveerd dat *"De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Uit controle van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene sinds 11.03.2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980. voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest."* De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat de verwijzing naar artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet niet dienstig is nu de verwerende partij op grond van hetgeen deze paragraaf voorschrijft, heeft onderzocht of de eerste verzoekende partij voldoet aan een van de uitzonderingsgevallen waarin het recht op verblijf van meer dan drie maanden bekomen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt behouden, quod non in casu.

Vervolgens werd in de eerste bestreden beslissing ook de mogelijkheid om een inschrijving te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen onderzocht. Aldus onderzoekt de verwerende partij of de eerste verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van een burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hierbij voert de verwerende partij onderzoek naar het in dat geval van toepassing zijnde en in artikel 40, § 4, 2° en 40bis, § 1 van de vreemdelingenwet vastgelegde criterium, met name of de Unieburger een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Verwijzend naar de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming die zij sinds 1 oktober 2013 geniet als persoon met een handicap, concludeert de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij in casu een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gelet op het voorgaande meent de verwerende partij over te moeten gaan tot het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet nu de eerste verzoekende partij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Aldus werd de eerste bestreden beslissing genomen op grond van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidde:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De Raad wijst er op dat krachtens artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, § 1b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4 van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea van de vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

De verzoekende partijen wijzen op het feit dat zij het bewijs hebben overgemaakt dat de eerste verzoekende partij een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming geniet als gevolg van haar handicap en zij menen dat zij derhalve over een inkomen beschikt dat het niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, overstijgt, zodat het hebben van een *“invaliditeitsuitkering”* niet als motief kan worden gebruikt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij nu zij geen onredelijke belasting van het bijstandstelsel lijkt te vormen.

De Raad wijst erop dat het begrip *“sociale bijstand”* volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

1) de aanvullende bijstandstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten

2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295).

De verzoekende partijen gaan met hun betoog echter voorbij aan het feit dat de eerste verzoekende partij geen invaliditeitsuitkering ontvangt, maar wel een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming. Deze tegemoetkomingen voor personen met een handicap behoren tot het

aanvullende stelsel van de sociale bijstand. Dat stelsel biedt sociale bescherming voor personen die niet binnen de klassieke sociale zekerheid terecht kunnen. De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. De vaststelling dringt zich op dat de eerste verzoekende partij slechts in haar levensonderhoud kan voorzien door een beroep te doen op tegemoetkomingen en hiermee aantoonde dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De verwerende partij motiveert immers in de bestreden beslissing *“betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat dat zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming geniet als persoon met een handicap met ingang van 01.10.2013. hiermee valt zij de facto ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De inkomens vervangende tegemoetkoming (Wet van 27 februari 1987) en integratietegemoetkoming worden toegekend door de Federale overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Voor de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming aan economische niet-actieve burgers van de Unie, die wordt omschreven als een bijzondere, niet op premie-of bijdrage berustende prestatie opgenomen in bijlage X van de Verordening (EG) nr. 883/2004 dient uitgegaan te worden van een reële band met het gastland (België). Gezien betrokkene het verblijf bekwaam als werknemer (zij kreeg de E-kaart) op 26.06.2013, maar zij reeds gestopt was met werken vanaf 11.03.2013, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat deze band met het gastland voldoende was ontwikkeld, om een verder verblijf toe te laten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Mevrouw valt amper 3 maanden na het bekomen van de E-kaart reeds onophoudelijk ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De belasting is wel degelijk onredelijk te noemen.”*

Het betoog van de verzoekende partijen doet hieraan geen afbreuk. Waar zij verwijzen naar artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit dat expliciet zou bepalen dat de invaliditeitsuitkering in aanmerking dient te worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, dient te worden herhaald dat deze grief niet dienstig is nu de eerste verzoekende partij geen invaliditeitsuitkering geniet, maar tegemoetkomingen die kaderen binnen de sociale bijstand. Aangezien het betoog dat de eerste verzoekende partij een invaliditeitsuitkering ontvangt feitelijke grondslag mist, kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd in hun stelling dat de verwerende partij artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit heeft geschonden door te weigeren rekening te houden met het feit dat voormelde bepaling de verwerende partij verplicht een invaliditeitsuitkering in aanmerking te nemen bij het bepalen van haar bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Het determinerende motief in de eerste bestreden beslissing – de vaststelling dat de eerste verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel – vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Waar de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten geen rekening te hebben gehouden met de meerderjarige zoon van de eerste verzoekende partij, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen hiervan geen melding hebben gemaakt voor het nemen van de eerste bestreden beslissing, hoewel hen nochtans werd gevraagd om de elementen toe te lichten waarmee rekening dient te worden gehouden bij het beoordelen van het dossier.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en van de artikelen 50, § 2, 4° en 51, § 1, eerste en tweede lid van het vreemdelingenbesluit blijkt derhalve niet. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de

schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar ten slotte in de hoofding van het middel de schending wordt ingeroepen van “artikel 51 par. 1 lid 1 en 2 Vb”, stelt de Raad vast dat op geen enkele wijze wordt toegelicht waarom de verzoekende partijen van oordeel zijn dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. artikel 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekende partijen de schending aan van *“artikel 54 juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen”*.

Het middel luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen overeenkomstig de bepaling van artikel 54 Vb.

Dit artikel stelt inderdaad dat de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikel ... 42 bis Vw, wordt aan de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat de motivering om een einde te stellen aan het rechteop verblijf op basis van artikel 42 bis par. 2 Vw geen deugdelijk motief is. Er kan aldus geen einde gesteld worden aan het recht van verblijf op basis van artikel 42 bis par. 2 Vw. Derhalve kan de minister dan ook geen bevel uitvaardigen om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 54 Vb.

Derhalve is het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met het KB dd 8 oktober 1981.

Het middel is derhalve gegrond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

3.2.2. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

“De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zodat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd aan de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging geenszins aantoonde dat de in casu bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Uit de motieven van de in casu bestreden beslissing blijkt immers afdoende op basis waarvan er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. (zie supra)

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. De verzoekende partijen baseren hun betoog op de stelling dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgereikt aan de eerste verzoekende partij omdat zij in het middel gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de eerste verzoekende partij zou hebben aangetoond dat deze laatste beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Uit de bespreking van het middel gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de eerste verzoekende partij onder punt 3.1.3. blijkt echter dat dit middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is. Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten mist aldus feitelijke grondslag. Een schending van de aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de beslissingen genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij

4.1.1. Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, voeren de verzoekende partijen de schending aan van “artikel 40 par. 4 2° Vw en artikel 40 bis par. 2 1° Vw in samenlezing met artikel juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Het middel luidt als volgt:

“Tweede verzoeker is van oordeel dat hij zich kan beroepen om de middelen die werden aangehaald voor eerste verzoeker.

De beslissing van tweede verzoeker is echter ingegeven door het feit dat aan eerste verzoekster een einde werd gesteld op verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing van tweede verzoeker is aldus een gevolgsbeslissing van de beslissing van eerste verzoeker.

Eerste verzoeker heeft hierboven aangetoond dat er voldoende schendingen zijn (en dus middelen) die de nietigheid van haar beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden verantwoorden.

Gezien het vast staat dat de bijlage 21 van eerste verzoekster dient vernietigd te worden dient dan ook de gevolgsbeslissing van tweede verzoeker, de beslissing die een einde stelt aan zijn verblijf te worden vernietigd. Dit spruit voort uit artikel 40 bis par. 2 1° Vw.

Gezien eerste verzoeker wel recht heeft op verblijf van drie maanden dient aan tweede verzoeker, als echtgenoot van eerste verzoeker, eveneens het recht op verblijf van meer dan drie maanden te worden toegekend.

De middelen zijn derhalve gegrond.”

4.1.2. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij meent dat de tweede in casu bestreden beslissing een gevolgsbeslissing is van de eerste in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij houdt voor dat de nietigverklaring van de eerste in casu bestreden beslissing onmiddellijk zal leiden tot de nietigverklaring van de tweede in casu bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Immers richt verzoekende partij zich voornamelijk tegen de eerste bestreden beslissing, zonder aannemelijk te maken dat de tweede bestreden beslissing foutief zou zijn.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Tot slot laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij nopens het betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen belang kan doen gelden.

De verzoekende partij kan immers geen aanspraak maken op een andere verblijfstitel, zodoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging geheel terecht een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op grond van artikel 54 Vreemdelingenbesluit.

Indien de beslissing tot houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, die samen met weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 54 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen [40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies,] van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met [1 , zo nodig,]1 bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden de beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen."

4.1.3. De verzoekende partijen verwijzen slechts naar de middelen aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, waarvan zij menen dat deze dient te worden vernietigd, en stellen dat de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de tweede verzoekende partij zich opdringt nu dit een gevolgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Hoewel kan worden aangenomen dat er sprake is van een verband tussen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van elk van de verzoekende partijen nu zij partners zijn en het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij was geënt op dat van de eerste verzoekende partij, dient erop te worden gewezen dat de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voor zover ontvankelijk, ongegrond zijn en niet leiden tot de nietigverklaring ervan, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat, omwille van de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf ten aanzien van de eerste verzoekende partij, de nietigverklaring

van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van de tweede verzoekende partij zich opdringt.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de verzoekende partijen zich voornamelijk richten tegen de eerste bestreden beslissing zonder aannemelijk te maken dat de tweede bestreden beslissing foutief zou zijn.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4.2.1. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekende partij de schending aan van *“artikel 40bis par. 2 Vw artikel 54 Vb juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen”*.

Het middel luidt als volgt:

“Ook hier kan verzoeker zich beroepen op de middelen die werden voorgelegd voor zijn echtgenote hierboven.

Uit het voorgaande en uit de middelen opgeworpen voor het bevel van Z.M. (...) blijkt dat zij geen bevel om het grondgebied mocht hebben ontvangen voorstpruitend uit artikel 54 Vb.

Gezien F.M. (...) echtgenoot is van eerste verzoekster kan er eveneens voor F. (...) geen bevel om het grondgebied te verlaten worden betekend dit in het kader van gezinshereniging conform artikel 40 bis par. 2 1° Vw.”

4.2.2. De verwerende partij geeft hieromtrent geen bijkomende opmerkingen in haar nota. Er kan worden verwezen naar punt 4.1.2.

4.2.3. De verzoekende partijen stellen zich te beroepen op de middelen die reeds werden voorgelegd om daaruit af te leiden dat aan de tweede bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden uitgereikt.

Uit het voorgaande blijkt echter dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben aangevoerd tegen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden noch tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eerste verzoekende partij.

Een schending van de aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het middel is eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN